

De schilderkwasten in de misvormde handjes geklemd, met die stompjes de papierklei in de juiste vorm duwen. Mensen die nog nooit geschilderd hadden, die nog nooit zo van kleur en verf mochten genieten. Het was gewoon geweldig om dit te mogen meemaken.

Die kleine gemeenschap waar christenen en moslims en hindoes allemaal door dezelfde nood met elkaar verbonden, in vrede met elkaar leven. Het was heerlijk om daar te werken.

Het afscheid was er één dat lang zal nazinderen. De tranen, het snikken van die verlamde, de lachende kinderen en het nieuw aangeleerde lied dat ons werd toegezongen. Het heeft op hen maar ook op ons diepe indrukken nagelaten. Wanneer gaan we terug?

Wim Engels ook namens Jenny, Roliene en Guy

P.S.

Het aantal melaatsen neemt wel langzamerhand af. En eenmaal onder medicatie zet de aftakeling zich ook niet verder door.

Dr Sybil ziet nu al uit naar een vervolg voor dit dorp.

Komen er andere verstotenen bij? Aidspatienten, zwakbegaafden of psychiatrische patiënten, er waren er nu al verschillende bij.

